

Sikkerhed i fast Ejendom, men at man dog kan faa Lov til i en vis Grad at begaa denne Forbrydelse, og det uden at give noget for det og uden at give nogen Grund til det. Det er naturligvis et meget underligt Forhold, men skulde der rettes paa det, kunde det kun ske paa den Maade, at man ændrede den øvrige her hørende Lovgivning og tog den op til Behandling som Helhed. De Herrer ville indrømme mig, at det er et meget stort Spørgsmaal, som omfatter flere Punkter; man kunde ingenlunde standse ved at give Renten fri indtil 6 pCt.; der vilde straks opstaa Spørgsmaal, om man ikke skulde give den aldeles fri, og endvidere, om det var rigtigt, at Renten af Laan mod Sikkerhed i andet end fast Ejendom, altsaa mod Sikkerhed i Løsøre, er aldeles fri. Man ser i den nyere Lovgivning, f. Eks. i Tyskland, at Aagerbegrebet udstrækkes ogsaa til at gælde Laan mod Sikkerhed i Løsøre. Altsaa, der er mange og store Spørgsmaal, der melde sig, og man kan forudse, at det vil medføre mange Vanskeligheder og mange Undersøgelser, inden man vil komme til Ende dermed. Jeg tror imidlertid, at skulde dette Spørgsmaal tages op, maatte det komme fra Regeringens Side, og det forekommer mig, at det private Initiativ her vilde være ilde begrundet og vilde ikke føre til noget. Nu kan man ogsaa sige, at det hele betyder ingenting; det synes nok underligt, at der er en strafbar Forbrydelse, som hedder Aager, og som man kan faa Lov til at begaa, naar man ikke gaar alt for vidt, men praktisk taget generer det dog ingen; det er en teoretisk Betragtning, man kan anstille, men praktisk vil Forholdet ikke medføre Ulemper.

Der er imidlertid en anden Side ved dette Forhold, og det er noget, som især i den nyere Tid kommer stærkere og stærkere frem. Som Forholdet nu er, medfører det en Ulejlighed og et Besvær for de vedkommende, som er meget større, end man skulde tro, og meget større, end Sagen er værd, thi den er ingenting værd i Virkeligheden. Jeg tror nu, at naar jeg, uden at gaa alt for dybt til Bunds, for de Herrer paapeger de store Ulemper og det store Besvær, der er ved disse Forhold, saa De rigtig kunne se, hvordan det hænger sammen, vil det være mig muligt at vinde Medhold med Hensyn til denne lille Reform, som, saa vidt jeg kan se, uden at skade nogen som helst vil medføre ikke blot en Afkortning af en stor Del af det Arbejde, der hviler paa Administra-

tionen, men tillige af Besværet for det offentlige og medføre en Lettelse for de private. Naar man spørger, hvor stor Ulejlighed den nuværende Ordning medfører, er det rimeligt at se efter, hvor mange Bevillinger der gives om Aaret. Og da det ikke kan nytte at holde sig til et enkelt Aar, vilde det bedste være, hvis man kunde holde sig til et Gennemsnit. Det vil jeg ikke gøre, fordi Antallet af Bevillinger svinger i en ganske utrolig og egentlig uforstaaelig Grad. Man tænke sig blot, at i Aaret 1900 blev der givet lidt over 36,000 Bevillinger, i 1903 blev der givet lidt under 18,000 Bevillinger og i 1907 lidt over 25,000. Jeg beklager, at der er kommet en lille Skrivefejl i de Bemærkninger, der ledsage det Lovforslag, jeg har tilladt mig at fremsætte, idet der nemlig staar, at Bevillingerne i 1910 vare 22,116, der skulde staa 1909; i 1910 var det lidt mere, nemlig 22,500. Alle disse Svingninger medføre, at det er mindre rimeligt at holde sig til et bestemt Tal, men lad os sætte, at det normale er saadant noget som henad 24,000; det er nemlig øjensynligt, at Tallet af disse Bevillinger er i Stigen. Jeg skal da først bemærke, at jeg med Bogtrykkeriets velvillige Hjælp har paataget mig at udregne, hvad disse 24,000 Blanketter betyde i Rummaal og i Vægt, naar de lægges oven paa hinanden. Det bliver en Søjle, som er $\frac{1}{2}$ Alen i Kvadrat, omtrent 9 Alen høj og vejer 750 Pund. Jeg har slet ikke talt om, hvad de 36,000 Blanketter vilde fylde, for saa svimler Tanken rent, men har ladet mig nøje med de 24,000. Der er ikke noget, jeg kan sammenligne det med, det bliver en Pille 3 Gange saa høj som det højeste af Folketingets Medlemmer, og den vejer ogsaa mere end 3 Folketingsmænd; der er ikke 3 Medlemmer her, der tilsammen veje 750 Pund. Hvad gør man nu ved disse Bevillinger? De blive sendte op i Indenrigsministeriet, de mangle kun een Ting, og det er, at de skulle paraferes. Forholdet er nemlig for Ministeren saa heldigt — for ellers bliver han helt opslidt —, at hans Navn er trykt; der mangler kun, at en Assistent skriver sit Navn under en skraa Streg. Nu kunde man spørge, hvad Tid det tager. Der er Folk, der have fortalt mig, at de kunne skrive deres Navn 300 Gange i Timen. Jeg tror ikke paa det, men da man skal lade, som om man tror sine Medmennesker, vil jeg lade, som jeg tror det. Det bliver 80 Timers Arbejde for 2 Mand. En Mand kan ikke skrive et saadant Antal Eksemplarer under i en Time,